

Hồi Thứ Mười Tám

Bậc Tiểu Hùng Đa Mưu Túc Trí

Phận Nữ Nhi Hành Tung Khó Lường

Với một hóa thân khác Hà Khưu Bích chậm tiến dần vào một khu trang viện. Sở dĩ chậm vì do cách di chuyển của Hà Khưu Bích quá kỳ quặc. Không thẳng tiến, trái lại hề đi vài bước qua mé tả thì lùi một, sau đó lại đi vài bước qua mé hữu, chính vì thế Hà Khưu Bích mới chậm, thậm chí đã phải mất gần một canh giờ cho một khoảng cách mà nếu lao thẳng ắt chỉ mất chưa đến một phần ba thời gian.

Nhưng dù vậy, một khi đã đến nơi, Hà Khưu Bích vẫn tươi tỉnh cất tiếng gọi khá to:

- Lão thân đã đến. Mong không bị phiền trách vì đã để chừ vị chờ lâu.

Từ trang viện lần lượt tiến ra những mười một lão nhân, ai cũng có sắc diện hung tợn và lẽ ra hạng người chột đến như Hà Khưu Bích phải luôn kiêng dè.

Tuy nhiên, vẫn có nguyên do để Hà Khưu Bích không cần kiêng dè. Đó là khi lên tiếng, một trong mười một lão nhân lại nói bằng giọng nhỏ nhẹ hoàn toàn khác hẳn so với sắc diện luôn hung tợn:

- Tôn giá lẽ ra phải đến trước đây một ngày. Có chậm trễ thế này ắt lại là nguyên do ngoài chủ ý?

Hà Khưu Bích cười the thé:

- Nhưng lần chậm này lại có lợi cho chừ vị. Bởi lão thân đã phát hiện ra một chuyện tà đình, tin chắc chừ vị rất muốn nghe.

Mười một lão nhân cùng quan tâm:

- Có phải đã tìm ra chủ hung, kẻ mười mấy năm trước đã từng hạ thủ bọn ta chỉ trong một đêm?

Hà Khưu Bích vẫn cười the thé:

- Cũng có thể lắm nếu được chừ vị tận lực một lần nữa. Dĩ nhiên việc lần này có liên quan đến chuyện tà đình do lão thân may mắn phát hiện.

- Nói đi. Đương nhiên hãy nói về chuyện tà đình trước.

Hà Khưu Bích dọn giọng bằng một chuỗi dài những tiếng dề dề hắng:

- Là thế này, ắt chư vị cũng dư biết Đại Trọng Nguyên là nhân vật thế nào. Tuy nhiên điều tà đình ở đây, khi phát hiện, lão thân cũng bị bất ngờ vì không thể ngờ một Đại Trọng Nguyên chính nhân quân tử lại có thể hành động như vậy. Nhưng thôi, để chư vị không mất thời gian, lão thân nói thẳng. Là Đại Trọng Nguyên vì có dã tâm, nên sau khi lập một thư quán, thu hút và thuyết phục nhiều môn đệ đến thọ giáo, đã lần lượt thu thập và sở hữu được tám trong tất cả mười ba chiêu của pho chưởng Thất Tình Lục Dục. Chư vị không tin chứ gì? Thoạt tiên lão thân cũng vậy. Nhưng may sao, khi được tình cờ mục kích lão Bốc Thuật vì cũng đồng mưu nên ung dung đàm đạo với Đại Trọng Nguyên, chao ôi, thì lão thân dù không muốn cũng phải tin vào sự thật ấy. Chư vị nghĩ sao?

- Vậy liên quan thế nào về hung thủ từng lên mưu hại Võ Lâm Thập Nhất Hung bọn ta?

Hà Khưu Bích cau mặt:

- Chư vị không hiểu? Thế này nha. Lão Bốc Thuật có liên quan đến một Tuyệt Tình cung chưa một lần xuất thế. Thân thủ cùng với mọi sở trường của cung chủ Tuyệt Tình cung là thế nào, cũng chẳng một ai tổ tường. Và lúc này lão thân lại phát hiện có mối liên hệ khá kỳ bí giữa Đại Trọng Nguyên và lão Bốc Thuật. Há lẽ không thể có những ẩn tình nào khác nữa hay sao rất có thể từng xảy đến giữa Đại Trọng Nguyên và Tuyệt Tình cung?

- Ý muốn nói, bởi Đại Trọng Nguyên có dã tâm nên cũng như cung chủ Tuyệt Tình cung, mọi thân thủ sở trường của Đại Trọng Nguyên cũng nhiều bí ẩn, chưa bao giờ thật sự bộc lộ ra hết trước đây?

Hà Khưu Bích nhẹ lắc đầu:

- Nhưng chớ hiểu đấy là lão thân đề quyết Đại Trọng Nguyên từng dùng độc lên hạ độc thủ hại chư vị. Chỉ là một nghi vấn nữa cần phải sáng tỏ. Và muốn vậy, lần này lão thân cũng mong có sự hợp lực của chư vị.

- Để làm gì?

Hà Khưu Bích hạ thấp giọng:

- Phần lão thân nguyện đối phó lão Bốc Thuật, quyết lần này qua lão làm sáng tỏ mối liên hệ kỳ quái có thể đã có giữa Đại Trọng Nguyên và Tuyệt Tình cung. Nhưng đồng thời cũng nên có biện pháp song hành, là chư vị lần này, thứ nhất cần phải hóa

trang cải dạng, thứ hai là phân nhau tìm cho bằng được ả Đường Kim Phụng, thiếu chủ nhân của lão Bốc Thuật. Dĩ nhiên để qua ả xác lập và minh bạch mọi liên hệ nếu có giữa Tuyệt Tình cung và Đại Trạng Nguyên. Và để thuận tiện cho chư vị, nhìn đây, lần này lão thân nhờ chủ tâm tìm nên có mang đến cho chư vị một ít vật dụng rất có thể sẽ cần cho lúc cải biến dung mạo.

Nhưng thay vì ném túi vải vừa tự lấy ra cho Võ Lâm Thập Nhất Hung, Hà Khưu Bích lại ung dung cầm theo túi vải, tiến lại gần họ:

- Cũng không khó nếu muốn cải dạng từ các vật dụng có trong túi này. Tuy nhiên nếu cảm thấy cần, hay là để lão thân tự tay tiến hành cải dạng cho một mình Nhất Hung chẳng hạn. Và sau khi đã nhìn rõ, chư vị cứ tuần tự cải dạng cho nhau, đương nhiên chỉ thực hiện ngay trước khi hành sự. Phần lão thân chỉ muốn tiến hành một lần cho chư vị còn lại cùng xem mà thôi. Được chứ, Nhất Hung?

Lão nhân được Hà Khưu Bích hỏi liền cười:

- Ta đã bảo bao nhiêu lần rồi. Dù Đại Hung, còn gọi là Nhất Hung đã chẳng may thất tung vĩnh viễn thì bọn ta vì mến mộ vẫn quyết định giữ nguyên mọi thứ bậc đã phân trước đây. Mong tôn giá luôn ghi nhớ và đừng bao giờ tăng bốc, chủ tâm tôn Nhị Hung ta lên hàng Nhất Hung. Còn việc cải dạng ư? Nghe cũng thú vị đấy. Vậy phiền tôn giá thi thử diệu thủ một lần.

Hà Khưu Bích tiến gần hơn, vừa cười vừa mở túi vải:

- Luôn biết tôn kính huynh trưởng như chư vị thật hiếm có và rất đáng khâm phục. Được, lão thân chỉ lỡ lời thêm lần này thôi, tự hứa mai hậu sẽ chẳng bao giờ tái diễn. Nhân tiện, phiền thập vị còn lại cũng hãy mau lại gần, tự chọn vị thế sao cho ai cũng có cơ hội nhìn thật rõ. Lão thân xin mạo muội bắt đầu đây.

Chọn một vài vật dụng cho là cần thiết, Hà Khưu Bích lấy từ túi vải ra và bắt đầu tiến hành thuật dị dung cho Nhị Hung.

Nhưng tay của Hà Khưu Bích chỉ vừa mới nâng lên, chưa kịp chạm vật dụng cần dị dung vào mặt Nhị Hung thì bất đồ một tay của Nhị Hung vụt cất lên, chộp giữ ngay vào tay Hà Khưu Bích.

Hà Khưu Bích liền có phản ứng, thật lạ là chỉ nhắm mắt nói:

- Sao lại có thái độ này? Dù muốn trở mặt cũng phải có lời giải thích chứ?

Một tay còn lại của Nhị Hung lại cất lên, chỉ để vọt nhanh qua mặt Hà Khưu Bích một lượt là thu về và cười:

- Nguyên do là đây. Tiểu liễu đầu người thật quá xem thường và luôn hý lộng bọn ta đến thế sao? Ha ha...

Hà Khuê Bích bị lộ diện, dù vậy vẫn không tỏ dấu hiệu nào sợ hãi:

- Sao lại bảo là hý lộng hoặc xem thường? Trái lại, sở dĩ tiểu nữ phải luôn dị dung chỉ là để thay ngoại tổ tiếp tục cùng chư vị thực hiện điều từng thỏa thuận giữa chư vị và ngoại tổ. Không đúng thế ư?

Nhị Hung thán phục:

- Tiểu liễu đầu quả có đởm lược. Vậy ngoại tổ người đâu? Có phải cũng là Kim Hồ Điệp Tiên Tử bọn ta từng biết? Đã xảy ra chuyện gì khiến ngoại tổ người có ý định thay ngựa giữa dòng và không một lời giải thích, chính là thái độ xem thường bọn ta?

Hà Khuê Bích xoay nhẹ tay, cố thu về nhưng không được:

- Bất luận có giải thích hay không thì như chư vị đã thấy, mọi thỏa thuận vẫn suôn sẻ tiến hành. Và như vậy, một là xin chư vị chớ phiền trách, chỉ tự làm thêm nghiêm trọng sự việc thật ra vẫn là tiểu tiết và hai là xin bỏ tay tiểu nữ ra. Trừ phi chư vị đồng người như thế này nhưng vì sợ nên bất kể thể diện, quyết uy hiếp tiểu nữ chỉ có một mình. Nhưng nhân đây cũng cho hỏi, từ lúc nào chư vị nghi ngờ về thân phận chân giả của tiểu nữ?

Nhị Hung đành buông tay Hà Khuê Bích nhưng là với thái độ cao ngạo:

- Người nói đúng, Vì nếu chỉ có một mình thì dù là Kim Hồ Điệp Tiên Tử đích thân hiện diện cũng chẳng là đối thủ của bọn ta. Còn về thân phận của người ư? Bọn ta kỳ thực chẳng có gì để phải che dấu hay tìm lời nói dối. Vì cũng xuất hiện ở đây nhưng trước người một ngày lại chính là Đại Trọng Nguyên người vừa đắc ý cáo giác. Tuy nhiên, đây mới là điều người không bao giờ ngờ, là Đại Trọng Nguyên cũng cáo giác người, còn đề quyết am hiểu và tinh thông thuật dụng độc đến độ bậc nhất võ lâm hiện nay chính là người. Có hiểu ý ta muốn ám chỉ điều gì chẳng? Rằng người chính là hung thủ đã hạ độc hãm hại bọn ta trước đây. Sau đó sở dĩ giải độc cho bọn ta chỉ vì người quá thủ đoạn, đã dùng ân tình trói buộc và muốn bọn ta trở thành công cụ cho người. Có đúng không? Ha ha...

Hà Khuê Bích cũng cười:

- Diện mạo của tiểu nữ hiện nay thế nào? Ý muốn nói, mười ba năm trước, theo chư vị, niên kỷ của tiểu nữ độ bao nhiêu? Có thật tiểu nữ khi ấy đủ tư cách lãnh bản lãnh hạ độc chư vị chẳng? Nhưng xin đừng hồ đồ tiếp tục đề quyết nữa đây là do ngoại tổ Kim Hồ Điệp Tiên Tử bất ngờ am hiểu thuật dụng độc và đã hại chư vị. Vì khắp võ

lâm ai cũng biết Tam Tiên luôn giang danh nhờ sở học và chân tài thực lực, chẳng những không am hiểu mà cũng chưa bao giờ dụng độc. Hóa ra có thái độ này là do Đại Trọng Nguyên đã đến đây? Và chư vị đã khinh suất, quá ư khinh suất, không những đã dễ dàng bị Đại Trọng Nguyên lung lạc mà còn tự gây hại cho chính sinh mạng chư vị. Thật đáng tiếc thay. Ha ha...

Võ Lâm Thập Nhất Hung mười một lão nhân chẳng hện mà đồng cùng đưa mắt nhìn nhau:

- Tiểu liễu đầu nói đúng.

- Vậy Đại Trọng Nguyên muốn gì?

- Hừ! Tiểu lão nhi ấy luôn xem bọn ta như tử đối đầu. Hảo ý này của tiểu lão nhi thật không khó đoán.

- Được lắm. Muốn lung lạc bọn ta ư? Tiểu lão nhi ấy nhất định phải chết.

- Đừng vội. Vì tiểu liễu đầu còn bảo bọn ta đã quá khinh suất. Hãy hỏi xem là ý gì?

Hà Khưu Bích bước lùi lại quá đủ để nhìn rõ mười một bộ mặt tợ hồ từ bả sinh luân lộ hung ác:

- Chư vị không hiểu ư? Vậy nghĩ xem, Đại Trọng Nguyên ngẫu nhiên phát hiện chỗ này hay vì đã biết nên chủ tâm tìm đến?

Nhị Hung gay gắt bảo:

- Người muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra. Vì ai không biết đấy là Đại Trọng Nguyên chủ tâm tìm đến.

Hà Khưu Bích lùi thêm bước nữa:

- Nếu muốn nghe thì xin có lại thái độ trân trọng. Là thế này, lão Bốc Thuật có phải cũng rất hận chư vị? Vậy thì nên tin lúc chư vị lui về đây đã sơ ý để lão Bốc Thuật lên theo chân phát hiện. Và như đã nói, lão Bốc Thuật lại có mối liên hệ tột cùng khó hiểu với Đại Trọng Nguyên. Vậy nguyên nhân có sự xuất hiện của Đại Trọng Nguyên kể như chư vị rõ rồi. Còn chủ tâm dụng ý của Đại Trọng Nguyên ư? Nào phải khó đoán ngoài mưu đồ ly gián. Và nếu không ly gián được, xin phiền chư vị hãy tự đoán tiếp, cũng hãy tự đặt vào cương vị Đại Trọng Nguyên liệu xem nếu vẫn quyết tâm muốn hại cả tiểu nữ lẫn chư vị Võ Lâm Thập Nhất Hung thì Đại Trọng Nguyên cần có hành động gì tiếp theo?

Nhất Hung giật mình:

- Chỉ có mỗi cách là hiệp lực với nhiều cao thủ, dĩ nhiên là của các phái, quyết nhất võng đả tận bọn ta. Đúng như người đoán chứ?

Hà Khuu Bích lùi nữa:

- Đó là điều khinh suất lớn nhất của chư vị, ngay khi chư vị để Đại Trọng Nguyên ung dung xuất nhập và chẳng phản ứng cũng chẳng nghi ngờ. Hiển nhiên Đại Trọng Nguyên sẽ chẳng cần lảng lạng dò xét hoặc chờ xem kế ly gián có thu kết quả hay không. Trái lại, nếu tiểu nữ đoán không lầm, giả như chư vị lại một lần nữa lỡ lời, đã sơ ý cho Đại Trọng Nguyên biết về thời gian sẽ diễn khai lần hội diện này giữa tiểu nữ và chư vị thì xin hãy cứ tin, cao thủ của các phái ắt đã lẩn quẩn quanh đây. Vậy hậu quả thế nào, chư vị gây ra thì xin tự hứng chịu. Tiểu nữ đành xin hai chữ bình an bằng cách nói lời cáo biệt chư vị tại đây. Và cũng chẳng dám ngỏ lời hẹn gặp lại. Nghĩa là xin vĩnh biệt.

Vút!

Hà Khuu Bích vừa bật người lao đi thì lập tức bị Võ Lâm Thập Nhất Hung mười một lão nhân cùng bật người lao theo.

- Tiểu liễu đầu mau đứng lại.

- Đương rồi, người mau đứng lại và giải thích ngay thái độ thật quá khả nghi vừa rồi của người.

Vút!

Không hổ danh luôn là Võ Lâm Thập Nhất Hung, khinh thân pháp của mười một lão nhân cùng nhanh như nhau và có phần cao minh hơn Hà Khuu Bích một ít, thế nên chỉ sau mười trượng cùng vận dụng khinh công thượng thừa. Võ Lâm Thập Nhất Hung đã vượt qua và mãn nguyện vây chặt Hà Khuu Bích vào giữa.

Hà Khuu Bích vẫn không lộ vẻ sợ, chỉ nhăn mặt chẳng hài lòng:

- Sao đây? Định kéo tiểu nữ cùng chìm một thuyền với chư vị ư? Vậy thì quá bất công nếu xét mọi hậu quả đều do chư vị tự gây ra, nào phải do tiểu nữ bội ước, phá vỡ thỏa thuận từng có?

Nhị Hung cười cười:

- Nhưng thái độ lúc nãy của người, vừa nói vừa lén lùi quả thật rất khả nghi. Thử giải thích xem.

Hà Khuu Bích sa sầm nét mặt:

- Thuyền đang lúc chìm, tiểu nữ dù lên lù hay không thì vẫn một ý là quyết không thể để chìm cùng chư vị. Vậy mà là khả nghi ư?

Nhị Hung chợt bảo:

- Bọn ta buộc phải nghĩ vì biết đâu việc cao thủ các phái nếu thật sự bất chợt ập đến vạn nhất lại là do người gây ra thì sao? Thế nên, người hãy ngoan ngoãn ở lại, chờ xem sự thể hư thực thế nào và nếu do Đại Trạng Nguyên giở trò thì chẳng cần đến người, bọn ta thừa bản lãnh tự ứng phó. Hay nếu muốn đi thì bọn ta cũng đi cùng người. Thế nào?

Hà Khuê Bích chợt cười phá lên:

- Ý chư vị cho tiểu nữ muốn hại chư vị? Vậy thì cần gì mượn thế lực cao thủ các phái để sau đó tự di họa lụy thân, kể như cho họ biết giữa tiểu nữ và chư vị có liên quan. Quyết không thể như thế được. Họa do chư vị gây ra thì đừng lôi tiểu nữ cùng chịu chung hậu quả. Trái lại, ha ha..., chỉ chư vị phải gánh chịu với nhau. Bối bụng làm thì dạ phải chịu. Ha ha...

Chợt Võ Lâm Thập Nhất Hung nếu không thật sự đồng loạt thì cũng liên tục nối tiếp nhau lần lượt cau mày và chuyển dần sang tái mặt. Lúc đó, vì Hà Khuê Bích vẫn cười nên Võ Lâm Thập Nhất Hung vỡ lẽ:

- Người... hạ độc?

Hà Khuê Bích ngưng cười để lạnh lùng nhìn Võ Lâm Thập Nhất Hung:

- Không sai. Nhưng chỉ do chư vị khinh suất trước, quá ngu muội để Đại Trạng Nguyên không chỉ lung lạc được mà ắt thế nào cũng dùng thủ đoạn cáo giác hệ lụy luôn đến bản cô nương. Vậy thì đừng trách bản cô nương buộc phải tiên hạ thủ vi cường, thà sát nhân diệt khẩu hơn là để hệ lụy bản thân.

Võ Lâm Thập Nhất Hung cùng gầm lên:

- Tiệt tỳ độc ác. Hãy nói mau, vì người đang dụng độc, phải chăng kẻ hạ thủ bọn ta mười ba năm trước cũng là... cũng là...

Hà Khuê Bích lại bật cười:

- Vỡ lẽ rồi ư? Vậy là hết ngu muội rồi chứ gì? Nếu đã thế, được, bản cô nương cũng không nỡ để bọn hung ác các người chết một cách hồ đồ. Trái lại hãy nghe đây, có nhớ một đôi phu phụ họ Hà, độ mười sáu năm trước đã bị bọn hung ác các người dày vò sát hại chăng? Kẻ chủ hung chính là Nhất Hung, đích thực chỉ sau đó hai năm đã phải đền tội. Còn mười một người bọn người thì dù quá muộn cũng phải có ngày này.

Nghe nữa đây, ta họ Hà, tên Khuu Bích, thật toại nguyện vì đã có cơ hội báo phục gia thù. Ha ha...

Võ Lâm Thập Nhất Hung gầm lên, lần này thì cả mười một người ất vì quá phần nộ, quá uất hận nên cùng đồng loạt bật lao vào Hà Khuu Bích vẫn ngang nhiên đứng cười giữa lũ hung ác:

- Hóa ra người đã được lão Phán Quan chân truyền thuật Thi Độc? Tiện tỳ người phải chết.

Mười một luồng lực đạo đã lập tức từ tứ phía xuất hiện cuộn đổ dồn vào mỗi mình Hà Khuu Bích đứng giữa.

Ào...

Hà Khuu Bích cũng ngay lập tức ngưng đọng thần sắc, vận khởi chân nguyên cực nhanh, để từ một tư thế duy nhất chợt xô bật ra một chiêu chưởng có phạm vi uy lực phát tán ra tứ phía:

- Thập Hoàn Chuyển công phu ư? Được, ta nguyện lĩnh giáo tuyệt kỹ này một lần cho biết. Xem đây.

Ào...

Chỉ một nhưng dám đối đầu với mười một, Hà Khuu Bích quả là liều.

Tuy nhiên.

Ầm!... Ầm!...

Sau những loạt chạm kinh vãng động, nếu Hà Khuu Bích chỉ mãi bị chao đảo lắc lư, nhất thời khó thể tự ổn định thì Võ Lâm Thập Nhất Hung mười một lão hung ác lần lượt bị ngã lăn quay, vừa oằn oại vừa rên rỉ thều thào:

- Người cũng được mụ Kim Hồ Điệp Tiên Tử chân truyền... chân truyền...

- Nhưng nếu bọn ta đừng bị trúng độc thì... thì...

- Nhất chiêu Thất Tình Lục Dục quyết không thể hơn... không thể hơn...

- Thập Hoàn Chuyển công phu của bọn ta mới là...

Hà Khuu Bích dần tự ổn định, thần sắc chỉ còn một ít nhợt nhạt. Nàng nhìn họ và bĩu môi khinh thị:

- Dùng mười một để chỉ đối phó một. Thập Hoàn Chuyển công phu của bọn người thật chẳng đáng để tự phụ. Phần ta, vì chỉ là nữ nhi đang thân cô thế cô, lại lâm cảnh cần phải sát nhân diệt khẩu tránh mọi mầm mống hậu họa chỉ do bọn người gây

ra và cũng nhân đây báo phục gia thù, nếu không dùng chút thủ đoạn là dụng độc thì chẳng hóa ra tự diệt thân sao? Thôi, vì càng dụng lực nên chất độc càng mau thấm nhập, bọn Võ Lâm Thập Nhất Hưng các người hãy chấp nhận số phận là đã đến tử kỳ. Ta cũng đến lúc phải đi. Vĩnh biệt!

Hà Khuu Bích lao đi nhưng không thật nhanh như lần mới rồi. Có thể hiểu hoặc đoán mà không sợ lầm rằng ít nhiều việc một mình đối đầu cùng mười một khiến Hà Khuu Bích bị nội thương.

Chính vì đã đoán như thế, đang khi bọn Võ Lâm Thập Nhất Hưng cả mười một vẫn còn oằn oại rên siết chờ tử thần đã và đang chực chờ quá gần. Châu Sách chợt xuất hiện.

Và thật nhanh, trước lúc kể cả Nhị Hưng cũng sắp tiến dần vào cõi thức mê muội, là điều đã xảy ra cho Thập Hưng kia, Châu Sách đã đến và phục người cạnh lão:

- Sao lại thế này? Mà lão có nhận ra ta chăng? Châu Sách đây, một tiểu tử từng chịu chung cảnh sinh cầm cùng lão Bốc Thuật đây. Hãy cố chi trì và mau cho ta biết chuyện gì đã xảy ra. Vì nếu thuận tiện, ta hứa sẽ tìm cách báo thù cho bọn lão.

Nhị Hưng ắt do nội lực thâm hậu hơn, phần thì kịp nhận ra đây là cơ hội duy nhất và cuối cùng, nên lão không chỉ tận lực để chi trì mà còn vội tỏ bày với Châu Sách là cơ hội duy nhất lão chợt có:

- Hưng thủ là... Hà Khuu Bích... di tử của đại đồ đệ phái... Điểm Thương... còn là ngoại diệt của Kim Hồ Điệp Tiên Tử... Á dảm... dảm dụng độc do tổ bá phụ ả... là lão Phán Quan... chân truyền... May ta vẫn... nhớ người... hãy hứa báo thù... Ngược lại, ta có cách thành toàn... cũng là cần nhờ người... để bọn ta toại nguyện... Hãy tìm bên chân lão Tam... Ta di tặng người Thập Hoàn Chuyển... Chuyển... Hự!

Tự cười đắc ý, Châu Sách bật đứng dậy và chỉ cần nhìn lướt qua là tìm được lão Tam Hưng, nhân vật từng một lần có cơ hội suýt quật vỡ não bộ Châu Sách.

Và khi đã tìm thấy một mảnh da dê được gấp làm tư, ghi toàn bộ kinh văn khẩu quyết của công phu Thập Hoàn Chuyển, Châu Sách xỏ giày lại cho Tam Hưng và lạnh lùng điểm vào tử huyệt từng Hưng một:

- Để bọn hung nhân các người không phải đau đớn nữa, hãy xem đây là hành vi ta đáp lại thịnh tình đã di tặng tuyệt kỹ Thập Hoàn Chuyển của chư vị. Vĩnh biệt!

Chợt từ ngoài xa vang vào tiếng náo động:

- Đây rồi. Thoạt nhìn qua cũng thấy rõ đây là thế trận kỳ môn. Hãy cẩn trọng và chớ xem thường Võ Lâm Thập Nhất Hưng ắt đang ẩn trong trận này.

Châu Sách biến sắc, vội cắt mảnh da dê vào bọc áo, đồng thời cũng khẩn trương nhặt một túi vải và vội lao đi.

Vút!

Ngay khi thoát ra trận, Châu Sách chỉ vì một ít phân vân, do chưa biết nếu vẫn muốn tiếp tục bám theo Hà Khưu Bích thì phải đi theo hướng nào, thế nên lập tức nghe có tiếng quát:

- Ai?

Giật mình và cũng là tự giận thân, Châu Sách lại bật lao đi.

Vút!

Ngờ đâu, lại thêm tiếng quát nữa:

- Mau đứng lại. Vì dù chạy cũng đừng mong thoát.

Thế là lo càng thêm lo, Châu Sách tăng thêm cước lực, lao đi mỗi lúc một nhanh.

Ngờ đâu ở phía sau Châu Sách kể từ lúc đó luôn có hai tiếng xé gió cứ vùn vụt lao bám theo.

Vút! Vút!

Tự biết đã gặp cao nhân. Châu Sách càng cố chạy, vì thừa hiểu hễ dừng là chỉ có bất lợi với bất lợi.

Vút!

Ngược lại, ở phía sau, hai nhân vật vẫn chạy tạo hai tiếng xé gió bám sát theo Châu Sách cũng lên tiếng nhìn nhận họ cũng đang gặp cao nhân. Họ bảo:

- Kinh thân pháp có vẻ quen quen. Phật huynh có nhận ra cao nhân phía trước vốn dĩ là bằng hữu nào chăng?

- A di đà Phật. Chỉ đạo huynh là vân du đã từng, sao lại bảo lão nạp đoán? Trừ phi ý đạo huynh muốn ám chỉ đây là kinh thân pháp có phần giống công phu do Thượng Quan Bình đệ hữu từng vận dụng thừa sinh thời?

- Nhưng Thượng Quan Bình lệnh hữu kỳ thực đã mô yên mả đẹp từ rất lâu. Hay là, vô lượng thọ Phật, chuyện người chết có thể đội mồ sống dậy là có thật?

Châu Sách ở phía trước hễ càng nghe rõ thì càng lo lắng hốt hoảng, quyết chạy mãi, chạy mãi, chỉ mong đến kỳ thoát mới thôi.

Nhưng cuối cùng chính Châu Sách tự quyết định dừng lại.

Hai tiếng xé gió phía sau dĩ nhiên cũng dừng theo, chỉ lạ một điều là khoảng cách dừng không thật gần sát và cũng không lao vượt qua hầu chặn lối như Châu Sách cứ ngỡ. Đã vậy, hai nhân vật phía sau còn lên tiếng với giọng cẩn trọng khó thể ngờ:

- Có thân thủ như tôn giá ắt hẳn chẳng phải hạng vô danh. A di đà phật, lão nạp Thiện Tâm có thể thỉnh giáo quý tính cao danh?

Võ lễ, Châu Sách từ từ xoay người lại:

- Liệu có ngộ nhận chăng? Vì kỳ thực tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt.

Dưới ánh chiều tà, trước mặt Châu Sách, ở khoảng cách ngoài hai trượng là một lão tăng cùng một lão đạo và cả hai đều đang sững sờ nhìn chằm chằm vào Châu Sách:

- Vô lượng thọ phật, chỉ có niên kỷ ngần này thôi ư? Nhưng dấu sao, với bản lãnh đã có thể khiến lão đạo Võ Dương này phải cùng Thiện Tâm phật lão huynh chạy đuổi theo ngoài một buổi nhưng vẫn không chiếm thượng phong cũng đủ hiểu tiểu thiếu hiệp nhất định là cao đồ xuất tự minh sư đại cao nhân. Vậy xin thỉnh giáo danh xưng và nếu được xin giải thích vì sao tiểu thiếu hiệp dù nghe gọi vẫn bỏ chạy?

Châu Sách lập tức cau mày:

- Đáng lẽ hãy để tại hạ hỏi câu đó mới phải. Là vì nguyên do gì nhị vị lão tiên bối rõ ràng vừa không quen vừa vô cừ vô oán với tại hạ vẫn mãi đuổi theo khiến tại hạ đã một phen chạy trốn chết vì ngỡ đã vô tình đắc tội gì đấy? Hay là nhị vị lão tiên bối đang giở trò mèo vờn chuột, chỉ vờ hỏi danh xưng nhưng kỳ thực lại đang ngấm ngầm tìm cách kết liễu tại hạ như đã vừa kết liễu mười một lão nhân gia đáng thương được tại hạ tình cờ phát hiện? Và nếu vậy, nhị vị lão tiên bối muốn sát nhân diệt khẩu, quyết ém nhẹm hành vi độc ác, dùng độc hạ độc thủ cùng một lúc những mười một lão nhân vô tội ư? Được lắm, hãy cứ thử ra tay, tại hạ dù thân phận hèn kém, bất tài vô năng nhưng vẫn quyết vì công đạo, làm sáng tỏ chuyện này. Và nếu cần, tại hạ sẵn sàng liều mạng cùng nhị vị lão tiên bối.

Một tăng một đạo càng nghe càng thêm ngơ ngác, đành kêu một tiếng hỏi:

- Tiểu thiếu hiệp nói nhăng nói cuội gì vậy? Mười một lão già đáng thương nào? Ý muốn nói, bọn họ, Võ Lâm Thập Nhất Hung đã trúng độc thủ, chết cả rồi sao? Vô lượng thọ phật, sao lại hàm hồ cho đó là hành vi do lão đạo này gây ra?

- A di đà phật. Tiểu thí chủ chớ quá ngộ nhận. Vì nếu sự việc xảy ra đúng như vừa nói thì thứ nhất, bọn họ là Võ Lâm Thập Nhất Hung, tội ác ngập đầu, dù chết mười lần vẫn chưa đền hết tội. Và thứ hai, hành vi ấy không do bọn lão nạp thực hiện, cho dù đã từ lâu khắp võ lâm bất kỳ nhân hào nghĩa sĩ nào cũng muốn thực hiện tương tự.

Nhưng nhân đây cho hỏi, họ không do tiểu thí chủ kết liễu ư? Vậy thì ai? Và có gì, vì tiểu thí chủ càng chạy càng khiến cho bọn lão nạp nghi ngờ, sao tiểu thí chủ ngay lúc đó không đứng lại? Trừ phi chính tiểu thí chủ nếu không là hung thủ thì ắt cũng là đồng mưu, vậy hãy cho nghe mọi lời giao phó minh bạch hầu tránh những hậu quả không hay dĩ nhiên là cho tiểu thí chủ.

Châu Sách trợn mắt:

- Nói sao? Dám đề quyết tại hạ là hung thủ ư? Có bằng chứng chẳng? Nhưng thôi, tại hạ hiểu rồi, nhị vị lão tiền bối nói qua nói lại cuối cùng vẫn lộ tà ý, quyết sát nhân diệt khẩu chỉ vì tại hạ là nhân chứng tình cờ mục kích thảm kịch đã xảy ra chứ gì? Vậy đừng phí lời nữa, xuất thủ đi. Thảo nào miệng đời thường truyền tụng một câu nghĩ đi nghĩ lại chẳng ngoa, là câu khẩu phật tâm xà. Nhị vị đã cao niên thế này ắt đạo hạnh và thời gian chạy lạt cũng đã lâu, thật không ngờ tri nhân tri diện bất tri tâm. Muốn xuất thủ thì cứ tùy tiện. Tại hạ dẫu vô dụng bất tài thì thà chết quyết không để bị khuất phục nhất là với điều ác.

Lão đạo Võ Dương chột chép miệng niệm phật:

- Nói như tiểu hiệp này giờ, lão đạo đây cũng phần nào hiểu. Tóm lại, có phải tiểu hiệp chỉ vì tình cờ nên may được mục kích thảm trạng đã xảy đến cho Võ Lâm Thập Nhất Hung? Nhưng xin chớ ngại đáp lời, vì lão đạo đây quả quyết Võ Lâm Thập Nhất Hung dù có kết cục thế nào cũng chẳng khiến ai thương tâm. Duy có điều, bọn lão đạo hiện cần minh bạch, kẻ hạ thủ bọn Võ Lâm Thập Nhất Hung là ai. Nếu được tiểu thiếu hiệp thổ lộ thì thật chẳng gì bằng.

Châu Sách thoáng hoang mang:

- Vậy không do nhị vị lão tiền bối hạ thủ thật sao? Thế mà cứ ngỡ... Nhị vị tiền bối thật là... đã làm tiểu bối đây phải một phen chạy trốn chết. Nhưng này, tiểu bối kỳ thực cũng chẳng mục kích gì nhiều ngoài lúc thoát đến đã thấy cả mười một lão nhân cùng oằn oại rên siết. Kế đó, do cảm thấy bất nhẫn tột cùng, tiểu bối đang tìm cách cứu họ thì chao ôi, may thật may, chột nghe một lão nhân kêu khá to. Nhờ vậy, tiểu bối mới biết họ bị trúng độc. Nhị vị lão tiền bối có thừa nhận tiểu bối đã gặp may chẳng? Vì nếu không nghe tiếng kêu, vạn nhất tiểu bối chỉ vì chút thiện ý, lỡ tay chạm vào, thì phải chẳng nhất định cũng bị trúng độc, thảm tử tương tự? Nghĩ lại... may thật.

Lão đạo Võ Dương động tâm:

- Tiểu thiếu hiệp có nghe tiếng kêu? Như thế nào?

Châu Sách đáp:

- Tiếng kêu ư? Đại loại là đã lầm mưu trúng độc gì đó của Đại... Đại... à là Đại Trạng Nguyên và một lão Phán Quan nào nữa. Nghe thật khó tin phải không? Tuy nhiên, chính vì tin ngay nên tiểu bối dù bất nhẫn tột cùng cũng hết dám chạm tay vào họ. Tiếp đó thì, như nhị vị lão tiền bối đã biết, đã thấy, tiểu bối đang ly khai thì đột ngột nghe mấy tiếng quát gọi. Sợ thật đấy, tiểu bối cứ ngỡ đã khinh suất để hung thủ phát giác hành tung, thế là co chân chạy ngay, chạy bất kể phương hướng. Nhân đây xin được thỉnh giáo, nhị vị lão tiền bối có thể chỉ cho biết đây đang là địa phương nào chăng?

Lão tăng Thiện Tâm vội hỏi:

- Tiểu thí chủ định về đâu? Đừng ngại. Vì nếu cần, lão nạp càng dễ chỉ vẽ tiểu thí chủ nên từ đây đi theo hướng nào.

Châu Sách tươi cười:

- Nếu được vậy thì chẳng gì tiện bằng. Mà nhị vị có biết một chỗ gọi là vùng Phong Thạch chăng? Tiểu bối đã lên gia cữu cữu, bỏ đi cũng mười mười mấy ngày, cần phải quay về ngay.

Lão đạo giật mình:

- Có phải nơi đó còn một cách gọi nữa là Hắc Lãnh Thạch Lâm? Tiểu thiếu hiệp vẫn cùng lệnh cữu lưu ngụ ở đấy ư?

Châu Sách thản nhiên gật đầu:

- Tiểu bối thì dĩ nhiên đã lưu ngụ từ thừa mới lọt lòng. Phần gia cữu cữu thì theo kể lại đã lưu ngụ lâu hơn, đâu như cũng ngoài hai mươi năm. Nhưng Hắc Lãnh Thạch Lâm thì tiểu bối không biết. Chỉ luôn nghe gia cữu cữu gọi Phong Thạch mãi thành quen. Mà này, sao nhị vị tiền bối lại tỏ ra sợ hãi? A, phải rồi, vì nghe gia cữu cữu luôn nhắc nhở ở đấy đôi khi xuất hiện những đợt cuồng phong rất quái đản, sẽ rất nguy hiểm nếu không có sẵn mọi chuẩn bị. Phần tiểu bối thì đã quen từ nhỏ. Cũng mấy lần lên gia cữu cữu đi lại khắp nơi. Thoạt đầu tuy sợ nhưng sau cũng hết dần. Có vẻ nhị vị lão tiền bối không tin? Nếu vậy, tiểu bối xin trộm lệnh gia cữu cữu, thỉnh nhị vị lão tiền bối đến đấy một chuyến. Được chăng?

Một tăng một đạo lập tức đưa mắt nhìn nhau. Đoạn không nói không rằng, cả hai bất thần chớp động, lao thật nhanh về phía Châu Sách và cũng thản tốc phân khai, từ hai hướng cùng xuất kinh quật vào Châu Sách.

Ào...

Vù...

Châu Sách chợt phát hiện liền hoảng sợ, chực kêu, nhưng cũng ngay lúc đó bỗng cười vang:

- A... Nhị vị lão tiền bối cũng có thể tạo ra tương tự các đợt cuồng phong tiểu bối từng trải? Vậy là vì không thật tin nên nhị vị lão tiền bối muốn thử chứ gì? Được, thử thì thử, xem đây. Ha ha...

Và Châu Sách đã làm một tăng một đạo cũng sững sờ qua cung cách chỉ làm toàn thân tha hồ du qua du lại giữa hai đạo chưởng phong mãnh liệt của họ.

Nhưng sau đó, khi thấy cả tăng lẫn đạo vẫn tiếp tục phát kinh. Châu Sách liền bật ra tiếng cười lạnh:

- Nếu chỉ một lần thì còn khả dĩ tin là thử. Nhưng ngờ đâu, vì nhất lại hóa tam, vậy đừng trách nếu tại hạ buộc phải đắc tội. Xem chiêu!

Dứt lời, Châu Sách chiếu theo Du Thủy công phu - kỳ thực là tuyệt kỹ Du Phong nhưng chỉ được Châu Sách khởi luyện ngay ở Tử Vực Tuyên - để nương theo các vầng chưởng phong, ngang nhiên lao lách về phía lão tăng Thiện Tâm và lạnh lùng xuất thủ.

Ào...

Lão tăng tái mặt, toan lùi nhưng không kịp.

Ầm!

Thế hợp kích tự vỡ. Châu Sách lập tức theo đó lao lách qua lão tăng và phi thân mất dạng.

Vút!

Lão đạo không đuổi theo, chỉ vội chạy đến với lão tăng:

- Phật huynh...

Lão tăng lắc đầu và xua tay quây quậ:

- Một kỳ nhân nữa vừa xuất thế. Cũng may, như gã chủ ý nương tay, có thể quả quyết gã chỉ cảnh cáo lần đầu. A di đà phật, thật không ngờ lời truyền tụng về tuyệt học thượng thừa do bậc kỳ nhân Du Long Đại Cái có lưu ở Hắc Lãnh Thạch Lâm lại là sự thật.

Lão đạo cũng gật đầu:

- Lão đạo này vừa nãy quả cũng nghĩ như vậy. Đồng thời còn chợt nảy một ý, thật chẳng biết có nên thổ lộ với Phật huynh chăng?

Lão tăng gượng cười:

- Lão nạp cũng có một ý định. Thật không hiểu có giống như đạo huynh nghĩ hay không? Hay là chúng ta hai người cùng thử vạch xuống đất, sau đó cùng so sánh?

Lão đạo tán đồng và tự xoay người lại, để kín đáo vạch xuống đất hai chữ: “thành toàn”.

Sau đó, vì lão tăng cũng đã vạch chữ xuống đất xong, cả hai so sánh với nhau, mới thấy có sự khác biệt. Vì lão tăng đã viết: “Giúp gã theo chính đạo”.

Dù vậy, cả hai vẫn cười với nhau:

- Quả là tâm ý liên thông.

- Vậy thì đi. Vì chỉ cần chậm một bước, biết đâu sẽ ôm hận nghìn thu.

Vút! Vút!

- o O o -